

ifølge hvilken de ere ansvarlige for Regjeringens Førelse. Hvem ere de ansvarlige for? Jeg tror dog først og fremmest for Folkethinget; ialtsald staar det i Grundloven. — Dernæst siger den høitærede Minister videre, at jeg har givet ham det Raad snarest muligt at trække sig tilbage. Ja, jeg tror just ikke, at jeg har givet ham det Raad; thi jeg erkjender, at naar jeg gav ham det Raad, vilde det maasse virke i modsat Retning; men jeg mente, at det efter min Opfattelse vist vilde være det hensigtsmæssigste for Landet. Nu kommer den høitærede Minister atter med en ny Doktrin og siger, at han skylder ikke nogen Redegjørelse for, hvorfor han bliver paa sin Plads. Han siger det ikke blot til mig, men vilde sige det, selv om jeg talte paa tre Fjerdedele af Forsamlingens Begne — jeg havde nær sagt paa hele Forsamlingens Begne, og jeg tror igrunden, at jeg burde have gjort det. Jeg svarer dertil: Jeg er berettiget, ja jeg vil sige, at efter den nuværende Stilling føler jeg det som en Pligt at spørge derom, idet jeg virkelig anser det for meget beklageligt ikke blot, for at bruge et Udtryk af den høitærede Minister, for en uløffelig Hændelse, thi det er det just ikke, — men jeg beklager hver Dag, hver under de nuværende Forhold gaar med dette Ministerium. Jeg tror gjerne, at vi skulle beholde det alligevel, men jeg anser mig for berettiget, ja forpligtet til at spørge de meget ærede Ministre, om de ikke kunne yde os nogen Beroligelse, om de ikke kunne give os en Forklaring, der, om den ikke tiltalte os, maaste kunde tiltale Andre, der ere i en lignende Stilling som vi. Vi ere fuldstændig berettigede til at spørge, til at anmode om, ja ligefrem kræve en Redegjørelse af dem, der efter Grundloven staa os og Landet til Ansvar for Regjeringens Førelse. Ganste vist, den høitærede Conseilspræsident kan lade være at svare, og jeg indrømmer, at han godt kan have Grunde til under de nuværende Forhold at lade være at svare, Grunde, som jeg ikke skal undertjende — jeg undertjender ikke hans Stillings Vanskelighed, — men vi have andre Midler til at faae det at vide end blot at spørge. Vi kunne spørge igjen paa andre Maader, saa at den Minister, der unblader at give os sin Forklaring, kan paa andre Maader faae vort Onste at vide om en nærmere Forklaring, der maaste kunne blive føleligere. Det er da godt, at vi endnu have saa meget af vor Grundlov, at den ikke bliver ganske betydningsløs. Jeg tror derfor, at en Regjering vil staa sig meget bedre ved at give den Forklaring, den nu kan give, paa en saa omhyggelig og venlig Maade som muligt end ved paa Forhaand at sige: om det saa var tre Fjerdedele af Folkethinget, skylder man ingen Redegjørelse. Vi ere vant til den Behandlingsmaade og os generer den ikke; men et saadant

Svar til den danske Folkerepresentation gaar videre. Endelig talte den høitærede Minister Noget om „Folkethingsparlamentarisme“ og om, hvorledes man baade i Ord og Handling tidligere var fremtraadt med den Lære, og at man da kom i Tanker om, at Grundloven ikke kan bruges. Skulde det være saaledes at forstaa, at naar man vilde bruge de Friheder og Rettigheder, man havde i Grundloven, som man i Tanker om, at saa kunde Mindretalsregimente ikke længere bestaa uden at faa yderligere Beskyttelse og Betruggelse i Grundloven. Eller hvorledes skal det ellers opfattes. Jeg forstaaer det ikke. Men den ærede Minister hænger sig nu i Folkethingsparlamentarismen, og jeg erkjender jo fuldt ud, at det er Folkets Ret altid at have et Ministerium, som er i Overensstemmelse med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing, og at det i Virkeligheden er en politisk Urimelighed et forunderligt Spild og Ode af Kræfter ikke at have et saadant Ministerium, der kunde arbejde i Samklang med Folkets gennem Valgene udvalte Villie. Men her vil jeg atter sige — jeg beder min ærede Sidesmand (Rimestad) om Forladelse, fordi det er for 21de Gang jeg siger det, hvis han da ikke har talt feil, thi han sagde jo, at jeg før sagde det for 20de Gang — at Folkethinget er godmodigt. Vi forlange ikke saaledes vor soleklare Ret; vi erkjende fuldt ud, at, fordi Noget staar paa Papiret og i og for sig er den underliggende Mening for vor som for enhver konstitutionel Forsamling, springer ikke saaledes Retten fuldt rystet ud paa een gang; men det tager Tid, kommer gjennem en Udvikling. Derfor have vi ogsaa lært af Erfaringen ikke at være for hidsige paa det, og derfor have vi ikke stillet Doktriner op under de Forhold, hverken dengang vi nøbtes til at tage Konfliktten op eller under hele Forhandlingen. Vi have aldrig talt om dette. Vi forlange blot, at Regjeringen kan virke til Gavn for Folket og Landet, at den har Magt til ikke blot at fremkalde Splid og holde den vedlige, thi det er en sørgelig Magt, men Magt i den Forstand, at den har Evne til at gjøre Godt. Blot en saadan Regjering forlange vi, og dertil, tror jeg, hører ialtsald blot et Minimum af Tillid hos det danske Folkething, blot et Minimum, saa kunne vi siden gaa videre i vore Krav. Den høitærede Ministers Stilling maa være beklagelig, siden han henskyder sig under Ord og Handlinger, som i tidligere Tider have gjort ham frygtløs, eller nu under Landsthinget. Men den høitærede Minister skal sige os, hvor Stabet skal staa; han forlanger saadan og saadan, og kan han ikke faae Rigsdagen med sig, bøier han sig for Rigsdagen. Men Rigsdagen er ikke Landsthinget alene, det er Landsthinget og Folkethinget. Det er vor Betragtning.